

en Forgubelse af den Styrke og Kraft, der laa i denne Krigsførelse, som jeg i mere end een Retning ingenlunde kan billige, og som jeg tror er bleven en Afgudsdyrkelse, der ikke burde finde Sted, og som i alt Fald ikke kan afgive nogen Grund for os til at fastholde Midler, der, hvor stærke og kraftige de end kunne være, dog maa erkjendes for flette. Jeg har saaledes søgt at vise baade disse Straffes egen Karakter og den Udvikling, som de have faaet hos os og i andre Lande, og jeg skal dermed anbefale det høie Thing at vedtage det Forslag, der gaar ud paa at udslette samtlige disse Straffe af Loven. — Sluttelig skal jeg vende mig mod den høitærede Krigsbestyrelse. Det er min Overbevisning, at, dersom dette Uendringsforslag bliver vedtaget, og som Følge deraf Loven ikke kommer ud, og saaledes Krumslutningen og de dermed i Klasse staaende Straffe vedblive, saa er det Krigsbestyrelsen, der maa og skal have Ansvaeret for, at saadanne Forhold vedblivende bestaa. Udvalgets Flertal har i saa Henseende strakt sig saavidt, det har været muligt, for at finde et Forslag, der nogenlunde kunde forene de modsatte Anskuelser, og dette Forslag gaar ud paa at knytte Anvendelsen af disse Straffe udelukkende til Menige af 2den Klasse. Det ærede Thing vil strax se, at den Anke, som kan og bør rettes mod disse Straffes Anvendelse, nemlig deres ærefrænkende Karakter, faar mindre Vægt, naar de anvendes mod Folk, om hvem det maa forudsættes, at de ikke ere i Besiddelse af en fuldkommen Vresfølelse. Den ærede Krigsbestyrelse har imidlertid ikke troet at kunne gaa ind paa dette, og videre har Udvalget ikke turdet gaa fra sin Side. Derfor er det, jeg siger, at, naar dette Forhold vedbliver undtagelsesvis i Danmark at staa paa et forældet Standpunkt, saa maa Krigsbestyrelsen derfor bære Ansvaeret. Det er endelig blevet indvendt, at, naar man ikke gaar ind paa Forslaget og navnlig ikke gaar ind paa det Uendringsforslag, som foreslaas ved Siden af Forslaget under Nr. 33, nemlig det Uendringsforslag, der vil indskrænke disse Straffes Anvendelse til Felten, til Orlogs, maasse til Leiren og desuden til Menige af 2den Klasse, saa vil Loven ikke komme ud, og vi ville Intet opnaa.

Men hertil vil jeg sige, at, om Loven ikke kommer, og det altsaa maa blive, som det er, saa lad det blive, som det er, thi da bestaa de nuværende Straffe kun i Kraft af en sinnedes Tids Uret; men faae de nu her Nøgledagens Godkjendelse, da ville de komme til at bestaa i Kraft af Nutidens Ret, og herimellem er der en stor Forskjel. Hvis jeg maatte bruge et Billede, vilde jeg spørge: Dersom f. Ex. Corfits Ulfelts Skamstøtte endnu stod paa Graabrødre Torv, og der var Spørgsmaal om at skaffe den bort, og Nogle saa sagde, at vi ikke burde skaffe den hele bort, men at vi kun skulde tage Halvparten bort og lade det Dørlige staa som en Advarsel for Samtiden, saa spørger jeg, om det ikke vilde være større Skam for dem, som lode Halvparten staa, end for dem, som lode det Hele staa som en snurrig Kurtosisitet fra en barbarisk Fortid. Hermed skal jeg anbefale Forslaget under Nr. 33 til Thingets Vedtagelse.

Rasmussen: Jeg hører til dem, som ere bestemte Modstandere af den Bestemmelse, der findes i Lovforslaget angaaende Indførelsen af staaende Arrest. Jeg tror, at den Bestemmelse, som man der vil indføre, er saa nedværdigende og ærefrænkende, at vi ikke ville kunne forsvare at indføre den her i Danmark. Jeg skal derfor tillade mig meget at anbefale det Forslag, som er stillet af Udvalgets Flertal under Nr. 33, og som jo gaar ud paa at borttage denne tillige med flere andre Straffe af Lovforslaget, idet jeg, som jeg allerede har tilladt mig at udtale, anser en saadan Straf for saa nedværdigende, at jeg ikke kan være med til at stemme for en Paragraf, hvori der findes en saadan Bestemmelse. Som jeg allerede har udtalt, anser jeg denne Straf for meget haard og nedværdigende, men det kommer dernæst og laa meget an paa, hvorledes Straffen bliver udført, idet den jo kan blive udført paa en saadan Maade, at den bliver dobbelt haard og nedværdigende for Vedkommende, som den skal anvendes paa. I Begyndelsen af § 17 hedder det: „Staaende Arrest udholdes ordentligvis i et Arrestrum, som giver Luften fri Adgang, men ikke er større, end at den Arresterede tvinges til at